

Arrest

nr. 128 081 van 1 oktober 2014
in de zaak RvV 148 681 / II

In zake: 1. X
2. X,
Beiden handelend in eigen nama en als wettelijk vertegenwoordigers van hun
minderjarige kinderen
3. X
4. X
5. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en
Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de minister van
Justitie, belast met Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en
Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Spaanse nationaliteit te zijn, en X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, in eigen naam en in hun hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordigers van hun minderjarige kinderen X, X en X, die verklaren van Spaanse nationaliteit te zijn, op 13 maart 2014 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 9 oktober 2013 die een einde stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlagen 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 16 mei 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 juni 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat Y. CHALLOUK verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. BRACKE, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de eerste verzoeker en zijn kinderen, i.e. derde, vierde en vijfde verzoekende partijen, de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen luiden als volgt :

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: S. M., M. Nationaliteit: Spanje, Geboortedatum: (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

+ 3 kinderen: S. A., S. geboren op (...); S. A., Y. geboren op (...) en S. A., S. geboren op (...) (alle kinderen van Spaanse nationaliteit)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Meneer diende een aanvraag voor een verklaring van inschrijving in als werknemer/werkzoekende op 11/06/2012. Hij legde de volgende documenten voor ter staving van zijn aanvraag : een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur bij de werkgever O. BVBA met ingang van 01/07/2012 en een loonfiche van de maand juli 2012. Hij verkreeg op 08/08/2012 de verklaring van inschrijving (bijlage 8) en bewam de E-kaart op 14/08/2012.

Uit verder onderzoek van zijn dossier is echter gebleken dat betrokkene slechts 26 dagen heeft gewerkt bij de werkgever waarvoor hij een arbeidscontract van onbepaalde duur had aangeleverd. In augustus 2012 werden er duidelijk al geen arbeidsprestaties meer geleverd hoewel hij pas officieel uit dienst trad op 31/10/2012. Dit blijkt uit analyse van de loonfiche van juli 2012 waarop 26 gewerkte dagen staan vermeld en nazicht van de DMFA- aangifte van het vierde kwartaal van 2012 waarin slechts 26 gewerkte dagen in loondienst werden doorgegeven aan de RSZ (zie raadpleging DOLSIS-databank in administratief dossier). Betrokkene bewam ondanks het feit dat hij geen arbeidsprestaties meer leverde sinds augustus 2012 toch het verblijfsrecht op 08/08/2012.

Overeenkomstig art. 42bis, §2, 3° dient een EU-burger na onvrijwillig werkloos te zijn geworden, na afloop van een tijdelijke tewerkstelling van minder dan een jaar of tijdens een contract van langere duur tijdens de eerste 12 maanden, het statuut van werknemer te kunnen behouden gedurende zes maanden. Dat weliswaar op voorwaarde dat betrokkene ook ingeschreven is bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling. Uit het administratief dossier blijkt niet welke de concrete omstandigheden zijn van het ontslag van betrokkene (vrijwillig of onvrijwillig) en of betrokkene zich heeft aangeboden bij de VDAB om zich als werkzoekende in te schrijven, echter intussen is betrokkene al meer dan 6 maanden werkloos, derhalve is bovenvermeld artikel niet meer op hem van toepassing en kan hij dus niet meer beschouwd worden als werknemer. Overeenkomstig art. 42 bis, §1 van de wet van 15/12/1980 kan dan ook een einde gesteld worden aan het verblijf van betrokkene omdat hij niet meer aan de voorwaarden voldoet zoals omschreven in art. 40, §4 van de wet van 15.12.1980.

De werkloosheidsuitkering die betrokkene geniet (zie info ontvangen van RVA in juli 2013 toegevoegd aan administratief dossier) kan niet als bron van inkomsten beschouwd worden om een inschrijving als beschikker van voldoende bestaansmiddelen te behouden, gezien deze inkomsten een vangnet vormen en de periode moeten dekken waarin hij werkzoekende is. Artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15/12/1980 stelt dat iemand die onvrijwillig werkloos is geworden het statuut werknemer nog 6 maanden kan behouden. Nadien is het recht op verblijf intrekbaar op grond van artikel 42bis § 1 van de wet van 15/12/1980. Zoals reeds aangehaald blijkt uit het administratief dossier dat betrokkene reeds langer dan 6 maanden werkloos is.

Tenslotte kan betrokkene het verblijfsrecht evenmin nog als werkzoekende behouden omdat de reële kans op tewerkstelling niet meer bewezen is (artikel 40,§4, eerste lid van de wet van 15/12/1980). Betrokkene is intussen langer dan een jaar in België. Niettegenstaande de korte tewerkstelling in het begin (amper 26 dagen), slaagt hij er blijkbaar niet in bijkomende tewerkstelling te bekomen. Sinds augustus 2012 heeft hij niet meer de kans gekregen om nog één dag te werken in België al was het maar op proef of in interimverband. De langdurige werkloosheid van betrokkene (ondertussen ruim een jaar) doet verder afbreuk aan zijn reële tewerkstellingskansen.

Gezien al deze elementen in het dossier, dient er dan ook overeenkomstig artikel 42bis§1 een einde te worden gesteld aan zijn verblijfsrecht. Er zou redelijkerwijs toch mogen verwacht worden dat betrokkene na een jaar verblijf toch wel een volwaardige tewerkstelling kan bekomen (een niet-marginale) of minstens toch een bewijs van een reële kans ervan in de nabije toekomst. Gelet op de negatieve

evolutive van zijn tewerkstelling en het beperkte karakter ervan in het verleden, is het niet onredelijk te stellen dat zijn kansen om op niet-marginale basis te worden aangesteld niet als reëel of gunstig kunnen worden beschouwd.

Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig art. 42ter, §1 van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun vader vergezellen gezien hij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun vader moeten ze zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven. De duur van het verblijf is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen.”

1.2. Eveneens op 9 oktober 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris ten aanzien van de tweede verzoekende partij de beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen luiden als volgt:

“Beslissing die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

In uitvoering van artikel 42quater van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: A., M. Nationaliteit: Marokko, Geboortedatum : (...), Geboorteplaats: (...), Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...).

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende op 26/01/2011 een aanvraag in tot gezinshereniging met haar echtgenoot S. M., M. (NN: 62.00.04 211-01) en verkreeg de F-kaart op 10/07/2013.

De echtgenoot kan echter niet meer genieten van de meer voordelige verblijfsbepalingen overeenkomstig artikel 40 van de wet van 15/12/1980 gezien hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van art.40, §4 van de wet van 15/12/1980. Er werd om die reden dan ook, overeenkomstig artikel 42 bis van diezelfde wet, een einde gesteld aan het verblijf van de heer S. M., M. (zie bijlage 21 dd.09/10/2013).

Overeenkomstig art. 42quater, §1, 1° van de wet van 15.12.1980 dient er dan ook een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van de echtgenote A., M. aangezien er een einde werd gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij heeft vervoegd.

Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater §1, 3^e lid (wet 15.12.1980)”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voeren verzoekers de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van artikel 42ter, § 1 juncto artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van de hoorplicht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Verzoekers lichten het middel toe als volgt:

“Artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen en artikel 62 van Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

De artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen stellen dat de administratieve handeling uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd en dat in de motivering van de akte de feitelijke en de juridische motivering dienen te worden opgenomen. Bovendien dient de motivering afdoende te zijn.

Zo stipuleert artikel 62 van de Vreemdelingenwet het volgende:

“De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed.[...]”

Er moet worden benadrukt dat conform artikelen 2 en 3 Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen in de motivering van de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk de feitelijke en de juridische gronden

vermeld moeten worden opdat de betrokken perso(o)n(en) kennis zouden hebben van gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om een (weigerings)beslissing te nemen.

Uit de samenlezing van de artikelen 2 en 3 van de Wet Formele Motivering Bestuurshandelingen volgt duidelijk dat:

- a) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient gemotiveerd te worden;
- b) In de motivering (opgenomen in de betrokken administratieve beslissing – in casu de bestreden beslissingen d.d. 09.10.2013) zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen vermeld te worden;
- c) De motivering afdoende dient te zijn;

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn rekening houdend met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding (R.v.St. arrest n° 154.954 van 14 februari 2006; R.v.St. arrest n° 167.411 van 2 februari 2007; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing moet steunen op ALLE GEGEVENS van het betreffende dossier en op ALLE daarin vervatte dienstige stukken (R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4.).

Er is sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer men zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke keuze is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is. Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (R.v.St. n° 82.301 van 20 september 1999; R.v.V. arrest n° 43.735 van 25 mei 2010; R.v.V. arrest nr. 28602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en R.v.V. arrest nr. 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine). Met betrekking tot de uiteenzetting inzake het zorgvuldigheidsbeginsel verwijst verzoeker naar zijn uiteenzetting in het eerste middel van huidig verzoekschrift.

De materiële motiveringsplicht houdt grosso modo in dat iedere bestuurshandeling moet gedragen worden door motieven die in rechte en in feite aanvaardbaar zijn en met andere woorden gecontroleerd kunnen worden aan de hand van (overtuigings)stukken uit het (administratief) dossier.

Artikel 42ter § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ § 1. Tenzij de familieleden van een burger van de Unie die zelf burger van de Unie zijn, zelf een verblijfsrecht uitoefenen als bedoeld in artikel 40, § 4, of opnieuw voldoen aan de in artikel 40bis, § 2, bedoelde voorwaarden, kan er binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie, een einde gesteld worden aan hun verblijfsrecht door de minister of zijn gemachtigde in de volgende gevallen :

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]” (eigen onderlijning en cursivering).

Artikel 40quater § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

[...]

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]” (...).

Het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur van de hoorplicht houdt in dat een rechtsonderhorige het recht heeft om te worden gehoord of om zijn standpunt naar voor te brengen wanneer een administratieve overheid het overweegt om ten aanzien van een rechtsonderhorige een ernstige maatregel te nemen gebaseerd om zijn persoonlijk gedrag, dat hem als een tekortkoming wordt

aangerakend en welke maatregel van aard is om de belangen van de rechtsonderhorige zwaar aan te tasten.

In casu zijn de bestreden beslissingen van 9 oktober 2013 op een niet-afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de bestuurde in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3.).

De zorgvuldigheidsplicht bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante (ACTUELE) gegevens een beslissing mag nemen (Cf. R.v.V. arrest n° 28599 van 11 juni 2009, punt 2.4.). Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad toestaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (Cf. Cf. R.v.V. arrest n° 28.602 van 11 juni 2009, punt 2.3. in fine en Cf. R.v.V. arrest n° 28.599 van 11 juni 2009, punt 2.4. in fine).

Verwerende partij stelt het volgende vast:

- dat verzoeker niet zou voldoen aan de vereiste voorwaarden om te genieten van een recht op verblijf van meer dan drie maanden;
- dat verzoeker blijkbaar geen moeite zou hebben gedaan om te werken en tewerkgesteld te worden;
- dat verzoeker geen reële kans op tewerkstelling kan aantonen;
- dat verzoekers echtgenote (en kinderen) automatisch het verblijf van hun partner (vader) volgen en dat nu eerste verzoeker zijn verblijf verliest, zij allen automatisch hun verblijf verliezen;

Dat verwerende partij nogal kort door de bocht gaat over het verblijfsdossier van verzoekers.

Immers, eerste verzoeker is naar België gekomen om er te worden tewerkgesteld. Na een periode van werkloosheid heeft hij zich ingeschreven bij de VDAB (maart 2013, april 2013 en oktober 2013) en heeft tijdelijk een werkloosheidsuitkering ontvangen (stuk 4). Hij is sinds 13 november 2012 ingeschreven als werkzoekende. Bijkomend heeft verzoeker zich ingeschreven bij interims om werk te zoeken (stuk 5). Eerste verzoeker heeft ook op geen enkel moment leefloon aangevraagd bij het OCMW (stuk 6). Eerste verzoeker is sinds 9 oktober 2013 bezig met een beroepsopleiding in samenwerking met de VDAB (stuk 7). Dit alles in ogenschouw genomen dient vastgesteld te worden dat essentiële en uitermate relevante gegevens NIET in overweging werd genomen door verwerende partij om tot de bestreden beslissingen (bijlage 21 d.d. 09.10.2013) te komen, terwijl een dergelijke essentiële gegevens door iedere redelijke en zorgvuldige administratieve overheid NIET over het hoofd mogen worden gezien.

Immers, uit de bepalingen van artikel 42ter § 1 juncto artikel 42quater § 1 va de Vreemdelingenwet blijkt het volgende:

“[...]”

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong. [...]”(...).

Deze bepalingen leggen aan verwerende partij de VERPLICHTING op (lees:houdt....) om rekening te houden ALLE met de volgende punten:

- 1) De duur van het verblijf;
- 2) De leeftijd;
- 3) De gezondheidstoestand;
- 4) Gezins- en economische situatie in België;
- 5) Sociale en culturele integratie in België;
- 6) De mate waarin er bindingen bestaan met het land van herkomst;

Deze opsomming is ten eerste limitatief en de controle van alle punten (1 t.e.m. 6) is verplicht opgelegd aan de administratieve overheid. Dit betekent dat verwerende partij alle punten cumulatief dient na te gaan en dit kan enkel wanneer verwerende partij van verzoekers zelf – via de gemeentelijke diensten – bijkomende inlichtingen vraagt. In de bestreden beslissingen vermeld en motiveert verwerende partij op geen enkel moment wat de over de leeftijd, de gezondheidstoestand, noch iets over de sociale en culturele integratie van verzoekers.

Verwerende is verplicht – wanneer zij beslissen en einde te stellen aan een verblijfsrecht – op alle punten een onderzoek te verrichten. Verwerende partij heeft hiertoe alle middelen ter beschikking. Immers, beslissen einde te stellen aan een verblijfsrecht heeft ernstige consequenties (verblijf, kinderbijslag, werkloosheid, werk etc.) dat de wetgever een strikter onderzoeksplicht en motiveringsplicht heeft opgelegd aan verwerende partij. Immers, een legalistische lezing van artikel 42ter § 1 en artikel 42quater § 1 van de Vreemdelingenwet verraadt dat het onderzoek van de

administratieve overheid een PLICHT is (lees: ...houdt...) en dat de overheid alle punten CUMULATIEF (lees: ...en...) moet nagaan. Op dit laatste punt is verwerende partij tekort geschoten. Verwerende partij beperkte zich hoofdzakelijk naar een onderzoek naar enkele punten en niet naar ALLE punten.

Verwerende partij werkt niet in concreto maar werkt met VERONDERSTELLINGEN. Het is duidelijk dat er sprake moet zijn van een in concreto-beoordeling (lees: behoeften-analyse) van de situatie van de vreemdeling en zijn familieleden. Verwerende partij gaat aan deze verplichting voorbij en is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig geweest bij de beoordeling van het verblijfsdossier van verzoekers.

Het is toch redelijk, wanneer een administratieve overheid met vragen zit, zij dan ook de rechtsonderhorige hiervan in kennis stelt en op basis van de gegevens documenten waaruit de antwoorden al dan niet moeten blijken, een oordeel kan vormen.

De modus operandi van verwerende partij is kennelijk onzorgvuldig en kennelijk onredelijk en schendt de in het middel aangehaalde bepalingen.

Een dergelijke manier van handelen is kennelijk onredelijk en kennelijk onzorgvuldig.

Aangezien de eerste bestreden beslissing de grondslag vormt voor de tweede bestreden beslissing dient deze laatste als accessorium te worden vernietigd.

De modus operandi van verwerende partij laat te wensen over.

De genomen bestreden beslissingen zijn niet ernstig.

Om al deze redenen dienen de bestreden beslissingen vernietigd te worden.”

2.2. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is, wat in casu niet het geval is

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenfinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. Verzoekers verzetten zich in wezen niet tegen de motieven van de bestreden beslissingen, maar zijn van oordeel dat ze genomen zijn met schending van de hoorplicht en met schending van artikel 42ter, § 1 juncto artikel 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet en de daarbij horende formele motiveringsplicht, en dat ten gevolge daarvan een aantal essentiële gegevens niet in overweging werden genomen bij de totstandkoming en motivering van de bestreden beslissingen.

De beslissing die werd genomen in hoofde van verzoeker en de kinderen, is gestoeld op artikel 42bis van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidde ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn

gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

Het derde lid van de tweede paragraaf van artikel 42bis, waarin wordt gesteld dat bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de door verzoeker bedoelde elementen, met name de duur van het verblijf van betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong, werd ingevoegd bij artikel 19 van de wet van 19 maart 2014 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wijziging die in werking trad op 15 mei 2014. Deze bepaling was derhalve nog niet van kracht op het ogenblik dat de bestreden beslissingen werden genomen, op 9 oktober 2013, hetgeen impliceert dat de verplichting tot horen en tot motiveren, die verzoeker eruit afleidt voor wat betreft zijn persoon alleen al om die reden niet geschonden kan zijn. Aangezien verzoeker de schending van de hoorplicht en de zorgvuldigheidsplicht wat zijn situatie betreft onmiskenbaar ent op een bepaling waarnaar niet dienstig kan worden verwezen, kan een schending ervan niet worden aangenomen.

Voor wat betreft de kinderen, werd de beslissing gestoeld op artikel 42ter, § 1, 1° van de Vreemdelingenwet. Artikel 42ter voorzag ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing wél dat *“bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf [...] de minister of zijn gemachtigde rekening houdt met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”*

Met betrekking tot de kinderen wordt in de eerste bestreden beslissing gemotiveerd wat volgt: *“Gezien het verblijfsrecht van betrokkene werd beëindigd, dient het verblijfsrecht van de kinderen overeenkomstig art. 42ter, §1 van de wet van 15.12.1980 eveneens beëindigd te worden. Ongeacht enige humanitaire elementen is het in het belang van de kinderen dat zij hun vader vergezellen gezien hij niet langer aan de verblijfsvoorwaarden voldoet. In het gezelschap van hun vader moeten ze zich evengoed kunnen ontwikkelen, kunnen opgroeien in een andere lidstaat naar keuze of eventueel een derde land waar zij kunnen inreizen en verblijven. De duur van het verblijf is ook niet van die aard om de banden met het land van oorsprong te verliezen.”*

Aangaande de tweede bestreden beslissing, genomen in hoofde van verzoekster, wordt vastgesteld dat deze is genomen in toepassing van artikel 42quater van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling, zoals van toepassing, luidt als volgt:

“§ 1. In de volgende gevallen kan er door de minister of zijn gemachtigde binnen vijf jaar na de erkenning van hun recht op verblijf een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de familieleden van een burger van de Unie die zelf geen burger van de Unie zijn en die verblijven in de hoedanigheid van familielid van de burger van de Unie :

1° er wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben;

2° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, vertrekt uit het Rijk;

3° de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, overlijdt;

4° het huwelijk met de burger van de Unie die zij begeleid of vervoegd hebben, wordt ontbonden of nietig verklaard, het geregistreerd partnerschap dat aangegaan werd, zoals bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° of 2°, wordt beëindigd, of er is geen gezamenlijke vestiging meer;

5° de familieleden van een burger van de Unie, bedoeld in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° of 3°, vormen een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezins- en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van oorsprong.”

De tweede bestreden beslissing luidt, wat dit laatste aspect betreft, als volgt:

“Gezien de korte duur van het verblijf in België is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn terug te keren naar eigen land of zich te vestigen in een andere lidstaat waar de echtgenoot zelf aan de voorwaarden voldoet, onafgezien van eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art 42quater §1, 3^e lid (wet 15.12.1980)”.

Uit de weergegeven passages blijkt duidelijk dat de gemachtigde in toepassing van de voormelde bepalingen wel degelijk een onderzoek heeft gevoerd naar de situatie van de kinderen en verzoekster, maar tot de conclusie is gekomen dat deze geen bezwaar vormde om een einde te stellen aan hun verblijfsrecht. Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met de elementen zoals die voorafgaand aan de beëindiging van het verblijf moeten worden nagegaan en verder maken zij niet aannemelijk dat over al deze elementen afzonderlijk zou moeten worden gemotiveerd, dat met andere woorden ze niet vervat zouden zitten in het door de verwerende partij gehanteerde begrip “humanitaire elementen”. Verder kan de Raad alleen maar vaststellen dat verzoekers zich beperken tot een louter theoretisch betoog zonder aan te geven welke concrete elementen die hun situatie kenmerken ten onrechte veronachtzaamd zouden zijn en op welke wijze deze elementen desgevallend zouden kunnen leiden tot een andere beoordeling door de verwerende partij inzake de beëindiging van het recht op verblijf. Om dezelfde redenen tonen zij niet aan dat de beoordeling van de situatie van de kinderen en van verzoekster kennelijk onredelijk zou zijn, of in strijd met de stukken van het dossier.

Verzoekers tonen niet aan dat de verwerende partij op een kennelijk onredelijke wijze of in strijd met een correcte feitenvinding tot de bestreden beslissingen is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht of het zorgvuldigheidsbeginsel is niet aangetoond. Een onwettig handelen van de verwerende partij ligt evenmin voor. Nu, ten slotte, geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissingen onderbouwen en het dispositief van deze beslissingen kunnen verzoekers ook niet worden gevolgd waar zij stellen dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.4. In de mate dat verzoekers aanvoeren dat de gemachtigde heeft nagelaten om tegemoet te komen aan de vereisten van het onderzoek dat krachtens de artikelen 42ter, § 1 en 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet moet worden gevoerd wanneer hij zinnens is het verblijfsrecht te beëindigen, omdat hij heeft verzuimd via de gemeentelijke diensten om bijkomende inlichtingen te vragen en zij stellen dat daardoor de hoorplicht geschonden werd, oordeelt de Raad wat volgt.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt niet dat de verzoekers voorafgaand aan beslissingen waarbij een einde werd gesteld aan hun recht op verblijf, in de mogelijkheid werden gesteld om hun standpunt dienaangaande uiteen te zetten.

De vraag rijst evenwel of deze omstandigheid een bepalende invloed heeft gehad op de beslissingen tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden. De Raad wijst er immers op dat het vervullen van de hoorplicht slechts zin heeft voor zover het horen van de betrokkene de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Met andere woorden kan het niet voldoen aan de hoorplicht slechts dan tot de vernietiging van de aan de verzoeker opgelegde nadelige beslissing leiden indien de verzoeker bij het vervullen van zijn hoorrecht informatie kan aanreiken op grond waarvan de verwerende partij zou kunnen overwegen om deze nadelige beslissing niet te nemen dan wel een voor de verzoeker minder nadelige beslissing te nemen. Het is dan ook aan verzoekers om aan te duiden dat zij de diensten van de verwerende partij informatie hadden kunnen verschaffen die van invloed kan zijn op het nemen van de jegens hen getroffen beslissingen die een einde stelden aan het

recht op verblijf van meer dan drie maanden. Indien verzoekers niet aannemelijk maken dat zij dergelijke informatie konden verschaffen, dan komt het middel neer op een louter theoretische discussie omtrent het niet horen van verzoekers en zal dit enkele formele gebrek in de besluitvorming alsdan niet tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kunnen leiden. Niet elk verzuim om het hoorrecht te eerbiedigen, moet immers leiden tot de onrechtmatigheid van het genomen besluit leidt (zie ook HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 39).

De Raad dient dus aan de hand van de specifieke feitelijke en juridische omstandigheden van het geval na te gaan of er sprake is van een onregelmatigheid die het hoorrecht op zodanig wijze aantast dat de besluitvorming in kwestie een andere afloop had kunnen hebben, met name omdat verzoekers in casu specifieke omstandigheden hadden kunnen aanvoeren die na een individueel onderzoek het beëindigen van het recht op verblijf hadden kunnen beïnvloeden (HvJ 10 september 2013, C-383/13 PPU, *M.G. e.a.*, ro. 40).

In casu stelt de Raad andermaal vast dat verzoekers zich beperken tot een louter theoretisch betoog in het licht van de artikelen 42ter, § 1 en 42quater, § 1 van de Vreemdelingenwet waarbij ze stellen dat *“Deze opsomming is ten eerste limitatief en de controle van alle punten (1 t.e.m. 6) is verplicht opgelegd aan de administratieve overheid. Dit betekent dat verwerende partij alle punten cumulatief dient na te gaan en dit kan enkel wanneer verwerende partij van verzoekers zelf – via de gemeentelijke diensten – bijkomende inlichtingen vraagt. In de bestreden beslissingen vermeld en motiveert verwerende partij op geen enkel moment wat de over de leeftijd, de gezondheidstoestand, noch iets over de sociale en culturele integratie van verzoekers. Verwerende is verplicht – wanneer zij beslissen en einde te stellen aan een verblijfsrecht – op alle punten een onderzoek te verrichten. Verwerende partij heeft hiertoe alle middelen ter beschikking.”* terwijl zij nergens aangeven welke informatie zij aan de gemachtigde van de staatssecretaris hadden kunnen verschaffen binnen het kader van het hoorrecht die zou hebben kunnen leiden tot een andere afloop van de administratieve procedure, met name een niet-beëindiging van het recht op verblijf.

Uit de motieven van de bestreden beslissingen blijkt dat de verweerder is overgegaan tot beëindigen van het verblijfsrecht van de eerste verzoekende partij daar hij niet meer voldoet aan de voorwaarden van artikel 40, § 4 van de Vreemdelingenwet, en dat daarom ook het verblijfsrecht van zijn vrouw en zijn kinderen wordt beëindigd. Met betrekking tot de kinderen en vrouw wordt verder gemotiveerd dat zij gezien de korte duur van hun verblijf in België redelijkerwijze zonder problemen in staat moeten zijn zich samen met hun vader/echtgenoot te vestigen in een andere lidstaat waar deze zelf aan de voorwaarden voldoet, en specifiek met de kinderen dat de duur van hun verblijf niet van die aard is om de banden met het land van oorsprong te verliezen. Deze vaststellingen worden door verzoekers onbetwist gelaten. In de gegeven omstandigheden en bij gebrek aan nadere duiding vanwege verzoekers, kan de aangevoerde schending van de hoorplicht dan ook niet tot de vernietiging van de bestreden beslissingen leiden.

2.5. Geen van de onderdelen van het middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op een oktober tweeduizend veertien door:

mevr. A. WIJNANTS,
dhr. M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. WIJNANTS